

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 2661/2020
15.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Милан Козомора, Весна Поповић и Душан Козомора, адвокати из ..., против туженог ЈКП „Путеви Србије“ Београд, чији је пуномоћник Драгољуб Рајевић, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2372/19 од 04.05.2020. године, у седници већа од 15.12.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2372/19 од 04.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми П1 28/16 од 09.04.2019. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се поништи као незаконито решење туженог од 04.02.2016. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду и тужени обавезе да тужиоца врати на рад и распореди на одговарајуће послове, и да му накнади трошкове парничног поступка са припадајућом законском затезном каматом. Ставом другим изреке тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 178.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2372/19 од 04.05.2020. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је доставио одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. важећег Закона о парничном поступку ЗПП и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује на битну повреду поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињену пред другостепеним судом, а због битне повреде поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП ревизија се не може поднети, према члану 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог обављао послове инкасанта на наплатној станици ..., Одсек ... – ... . Тужени је дана 14.01.2016. године донео обавештење о учињеним повредама радних обавеза тужиоца за дане 03/04.11.2015. године, 10.11.2015. године, 11./12.11.2015. године, 15./16.11.2015. године и 18.11.2015. године. Тужени је дана 22.01.2016. године донео упозорење о учињеним повредама радних обавеза тужиоца са истим датумима као и у претходном обавештењу. Побијаним отказним решењем од 04.02.2016. године тужиоцу је отказан уговор о раду са свим пратећим анексима због учињених повреда радних обавеза, и то вршење наплате путарине супротно прописаној процедури рада и дужности инкасанта из Правилника о обављању послова посебне накнаде за употребу пута или путног објекта, која је прописана чланом 12. Анекса уговора о раду. Тужиоцу су стављене на терет повреде радних обавеза утврђене на основу провере рада инкасанта у обавештењу о учињеним повредама од 14.01.2016. године, у коме су детаљно наведени време и начин извршења наведених повреда радних обавеза, а поступање тужиоца противно прописаној процедури рада утврђено је на основу прегледа видео снимака са надзорне камере из кабине у којој је тужилац радио. Наведеним Правилником о обављању послова утврђено је да је код туженог био организован рад у сменама по 12 часова и то дневна, ноћна и међусмена, у свакој смени су постојале по две паузе од 30 и 15 минута, сваки прекид рада се обавезно морао евидентирати у кабинску књигу, приликом напуштања радног места кабина се морала закључавати и било је забрањено гашење светла у кабини док се врши наплата путарине, а такође у кабини није било дозвољено спавање, и сви запослени су били у обавези да носе флуоресцентни прслук. Тужиоцу је отказним решењем стављено на терет да је гасио светло у кабини у време обављања наплате путарине, чиме се омета рад видео надзора у кабини, да је прекидао рад без уписивања у кабинску књигу и тражења сагласности пословође, да су прекиди рада често трајали дуже од предвиђених пауза на које запослени има право, да је спавао на радном месту у дневним и ноћним сменама дуже од предвиђених пауза у току рада, да је противно правилнику вршио наплату путарине обучен у спортску гардеробу те да није носио флуоресцентни прслук који је задужио од туженог. Тужилац у поступку није спорио да је гасио светло у кабини, да је носио личну спортску гардеробу, да није облачио флуоресцентни прслук и да некада приликом напуштања кабине исту није закључавао.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се поништи решење којим му је отказан уговор о раду и тужени обавезе да га врати на рад и распореди на одговарајуће послове.

Наиме, у поступку је утврђено да је тужилац учинио повреде радних обавеза које су му отказним решењем стављене на терет, а које су прописане одредбом члана 14. став 1., 2., 3. и 4. и чланом 71. став 3. Правилника о обављању послова наплате посебне накнаде за употребу пута или путног објекта из 2013. године, јер је утврђено да је у наведеним периодима тужилац спавао на радном месту, гасио светло у кабини, наплаћивао путарину у спортској одећи, кретао се у зони наплатне станице без

флуоресцентног прслука, што све представља повреде радних обавеза инкасанта предвиђене наведеним правилником. Тужилац је претходно упозорен на постојање отказних разлога. Тужилац је тврдио да је због здравствених и психичких проблема од туженог тражио премештај на друго радно место и да је из здравствених разлога гасио светло у кабини, али ове своје наводе тужилац није доказао одговарајућом медицинском документацијом, с тим што налаз и мишљење психолога, дато након отказа уговора о раду, да код тужиоца постоји умерена депресија, не представља оправдавајући разлог за све учињене повреде радних обавеза које су тужиоцу стављене на терет. Зато је правилан закључак нижестепених судова да је побијано решење о отказу уговора о раду законито, у смислу члана 179. став 2. Закона о раду, па тужени није у обавези да тужиоца врати на рад, у смислу члана 191. став 1. тог закона.

Ревизијом тужиоца неосновано се указује да побијано отказно решење није донето од стране овлашћеног лица, јер то што отказно решење садржи факсимил потписа ВД директора туженог не значи да ово лице није овлашћено за доношење отказног решења у смислу члана 192. Закона о раду. Ревизијским наводима којима се указује да тужилац није учинио повреде радне обавезе које су му стављене на терет, оспорава се оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, због чега се ревизија не може изјавити, према члану 407. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић